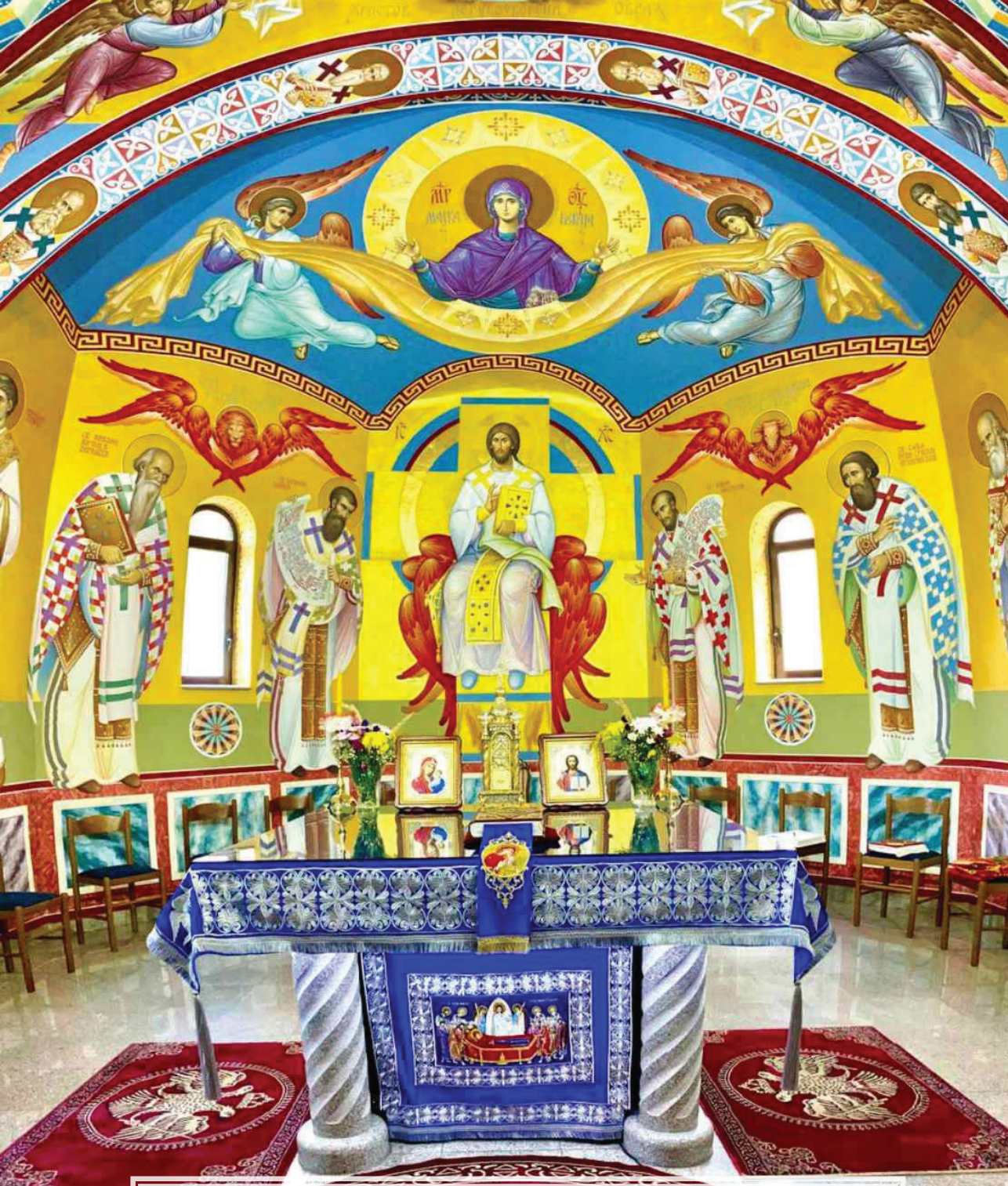
Православни основац

ISSN 2637-3092

Дјечији часопис Епархије зворничко-тузланске ✻ број 8 ✻ година 2022

Благо онима који мир граде,
јер ће се синови Божији назвати;
(Мат. 5, 9)

БЛАГО ОНОМЕ КОГА ИЗАБИРАШ И ПРИМАШ, ДА ЖИВИ У ДВОРУ ТВОМ!
НАСИТИЋЕМО СЕ ДОБРОМ ДОМА ТВОГ, СВЕТИЊОМ ЦРКВЕ ТВОЈЕ. АЛИЛУЈА!
ПСАЛ. 65:4

ПРАВОСЛАВНИ ОСНОВАЦ

Садржај

2 Мајка је све

3 Међусобни односи родитеља и дјеце

4 Тајна сабрности

6 Посјета Патријарха српског Порфирија нашој епархији

8 Православље

11 Манастир Луга Ћива

12 Борба

13 Поучан сан

14 Чудо Светог Саве

16 Какву корист од поста имају дјеца?

18 Прва црквена заповијест

20 Радови наших ученика

22 Житија светих

Излази са благословом Његовог Преосвештенства Епископа зворничко-тузланског г. ФОТИЈА

Година IV, број 8,

Издавач
Издавачка кућа Епархије зворничко-тузланске Синај

За издавача
ђакон Бојан Чечар

УРЕЂИВАЧКИ ОДБОР

Главни и одговорни уредник
протојереј-ставрофор
Јован Михајловић

Технички уредник
ђакон
Владо Мојевић

Уредништво часописа
протопрезвитер Синиша Шаренац
јереј Драган Поповић,
ђакон Бојан Јокановић,
ђакон Владо Мојевић

Лектор
ђакон Давор Арнаут

емаил уредништва
pravoslavniosnovac@gmail.com

МАЈКА ЈЕ СВЕ

Мајка је све,
и од облака шира,
и свега свемира,
без ње нас и нема,
у непостојању остајемо,
ни људи
не постајемо

Мајка је све,
ни нас нема без ње,
ни светлости,
ни живота,
ни пролећа и лета,
ни овог, ни оног
света

Мајка је све,
она је наша колевка,
а ми тело од
њеног тела,
и душа цела,
и љубав која
за нас дела,
и у живот
нас води,
да нас од смрти
жртвом ослободи

Мајка је све,
прва радост,
прва срећа,
и икона највећа,
праобраз Богородице,
која свету
Христа роди,
да нас вечном,
мајчинском љубављу
препороди,
и Божјој светлости,
и животу вечном
узводи

Епископ Фотије

Међусобни односи родитеља и дјеце

Живот Господа Исуса Христа на земљи можемо подијелити на два дијела: до тридесете године, када је послушан својој мајци и праведном Јосифу; послије тридесете године када твори вољу Оца који га је послао (Јн. 6.38). Дакле Христос нас је научио шта је исправан однос дјеце према родитељима а то је послушност.

Живот Цркве се заснива на послушности. Породица је Црква у малом и гради се на послушању. Апостол Павле каже: „ Дјецо, слушајте своје родитеље у Господу“ (Еф. 6.1). Послушање је основна врлина за дјецу, а из ње се развијају остале врлине. Самовоља је проблем који уништава сваку заједницу, па тако и породицу. Хришћанска породица представља икону Свете Тројице, нераздјељиве у љубави. Апостол Павле каже да послушност дјеце према родитељима може престати када заповијести родитеља иду против заповијести Господњих.

Исправљати, васпитавати и посвећивати пажњу, није право избора, већ обавеза родитеља према дјеци.

Они су одговорни за своју дјецу.

Дјецу треба васпитавати својим поступцима и бити им примјер. Прва заповијест са обећањем налази се у Декалогу: „Поштуј оца свог и матер своју, да ти се продуже дани на земљи“ (2.Мој. 20.12). Непоштовање је гријех као и сваки други гријех.

Дјеца оцјењују људе по њиховом понашању, зато је одговорност родитеља да буду добар примјер.

Главни задатак родитеља је стварање сложне породице у којој постоји: љубав, поштовање и послушност. Родитељи треба да буду онакви каква желе да буду њихова дјеца. Бити добар родитељ значи посветити пажњу дјеци.

Одговорност родитеља је да дјеца буду лијепо васпитана. Одговорност дјеце је да буду послушна својим родитељима и да извршавају своје обавезе.

протопрезвитер Синиша Шаренац

ТАЈНА САБОРНОСТИ

О саборности нас учи и на њу нас позива читаво Свето Писмо. Сви значајни догађаји из живота Христовог на земљи и по Васкрсењу, били су саборни догађаји. Рођење Његово било је објављено не једном човјеку већ тројици мудраца и сабору пастира. Тајна наше саборности, тајна је наше боголикости. "И створи Бог човјека по Лику Своме", стоји у Књизи постања и управо је у овој краткој реченици садржана сва дубина и величина нашег призвања као људи. Бог, Који је Света Тројица, дакле заједница Личности, створио нас је да бисмо и сами постали личности кроз заједницу са другима. Бити личност, дакле, никако не значи "бити свој", како то често истиче вријеме у коме живимо које је дубоко нагрижено болешћу званом индивидуализам. Бити личност прије свега значи бити биће заједнице, живјети живот као однос са Другим и другима, бити свјестан да ни постојање, ни идентитет, ни смисао живота не можемо црпити из самих себе већ увијек и једино из заједнице, која је видљива пројава саборности на коју смо призвани. "Гдје је двоје или троје сабрано у име моје, ондје сам и ја међу њима" рекао је Христос. То значи да наше познање Христа, наше искуство Живога Бога и сједињење са Њим јесте прије свега саборни догађај. Наша лична молитва, наша љубав и добра воља, наш труд и подвиг потребни су, али само као средство припреме за нешто веће. Христос, Који је живио ради нас и сав Свој живот пројавио као жртвену љубав и служење другима, позива нас да кроз Цркву Његову и сами постанемо причасници тог и таквог живота. А када постанемо једно са Њим, ми више не можемо остати усамљени.

Ако, макар у најмањој мјери живимо Њиме, Његовим примјером, Његовим заповијестима, онда наше живљење спонтано постаје тежња ка јединству свих и свега у Њему. Бог је Љубав, а љубави нема без јединства, нити јединства може бити без општења, нити општења без заједнице. Нас, дакле, у једно сабира сама Љубав Христова: "Ово је заповијест моја, да волите једни друге, као што и ја завољех вас. Нема веће љубави од ове, да ко положи живот свој за пријатеље своје. Ви сте пријатељи моји ако испуњавате оно што вам заповједих" (Јн. 15,12-13). Без ове и овакве жртвене љубави, наше јединство у Христу је немогуће. Саборност позива на љубав, а љубав нас сабира у Цркву (= Христа).

Бојан Малиновић, вјероучитељ

ОБОЈ ИЛУСТРАЦИЈУ

Посјета Патријарха српског Порфирија нашој єпархији и Граду Добоју

У сриједу 18. августа 2021. године Његова Светост Патријарх српски Г. Порфирије поводом крсне славе Града Добоја Преображења Господњег у поподневним часовима посјетио је Епархију зворничко - тузланску и Храм Светих апостола Петра и Павла у Добоју. Патријарха Порфирија дочекао је Његово Преосвештенство Епископ зворничко – тузлански Господин Фотије, свештенство Епархије и мноштво вјерног народа. Присутни су и предсједница Републике Српске Жељка Цвијановић, српски члан Предсједништва БиХ Милорад Додик, домаћин Града Добоја градоначелник Борис Јеринић и високи званичници Републике Српске. Том приликом служен је свечани чин доксологије којим је началствовао архимандрит Доситеј Хиландарац у молитвеном присуству Њихових Преосвештенстава господе Епископа бачког Иринеја, врањског Пахомија, зворничко-тузланског Фотија, горњокарловачког Герасима, крушевачког Давида и ваљевског Исихија.

Патријарх Порфирије је у својој поучној бесједи између осталог рекао да је његово срце вечерас, уочи Преображења Господњег, испуњено радошћу из разлога неизмјерне љубави Божије, као и да је радостан што је дошао у крајеве одакле потичу и његови коријени.

Он се присјетио и дјетињства и заједничког одрастања са Епископом Фотијем.

"И од најраније младости, од основне школе, Владика Фотије и моја маленкост заједно смо расли", навео је Патријарх у својој бесједи и додао да су се и заједно васпитавали и хранили из ризнице наше Свете Цркве на Богословском факултету а окончали тај свој живот у свијету заједничким новим духовним почетком у свештеној Светоархангелској обитељи.

Након вечерњег богослужења Патријарх је прошетао улицама Добоја. Том приликом српски Патријарх се поздрављао и разговарао са људима, који су му захвалили што је дошао у овај град и у Републику Српску.
И он је са радошћу разговарао са грађанима који су у великом броју изашли да виде српског Патријарха, а он им је том приликом пожелио свако добро од Бога.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 19. августа 2021. године, на празник Преображења Господњег, свету архијерејску Литургију у Цркви Светих апостола Петра и Павла у Добоју, у Епархији зворничко-тузланској.
Саслуживали су Њихова Преосвештенства господа Епископи бачки Иринеј, врањски Пахомије, зворничко-тузлански Фотије, горњокарловачки Герасим, крушевачки Давид и ваљевски Исихије, свештенство и свештеномонаштво из више епархија у молитвеном присуству многобројног вјерног народа. Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије предводио је 19. августа 2021. године, послије свете архијерејске Литургије, свечану литију поводом славе града Добоја. Пошто је освештао славске дарове испред зграде Градске управе, Патријарх Порфирије је благословио окупљени вјерни народ и произнио бесједу у којој је истакао: -Сви смо радосни што славимо Преображење Господње и нема већег повода да се окупимо, јер је само Преображење слава Божја, али и слава људског рода, слава сваког човјека. У том празнику је много садржаја и смисла за наше постојање, али прије свега откривање воље Божје да свакога дана будемо бољи људи.

ПРАВОСЛАВЉЕ

Ево неких занимљивости из православног свијета:

1. Зашто „Православље“?
Од грчке ријечи ортодоксија- у дословном преводу – правилно слављење или правилно учење о Богу.

2. У шта вјерују православни?
Православни вјерују у једног Бога-Тројицу: Оца, Сина и Светога Духа.

3. Кад се појавило Православље?
У првом вијеку, на дан Педесетнице (Силазак Светог Духа на апостоле), тридесет четврте године од рођења Христовог. У првом вијеку хришћанство се проширило по свим градовима Римске империје па и ван њених граница (Персија и Етиопија).
Број вјерника на крају првог вијека достигао је 800 хиљада.

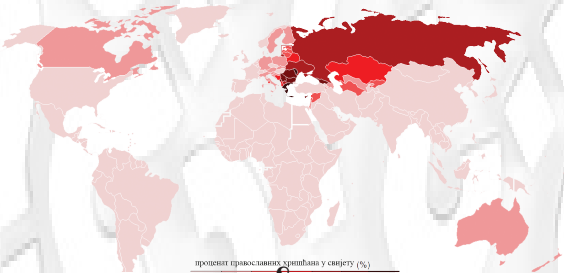

4. Како је организована Православна Црква?
Данас постоји 15 потпуно самосталних помјесних православних цркава , које имају евхаристијско јединство и чине једно тијело Цркве коју је основао Спаситељ и којој је Он глава.

5. Женско свештенство?
У Православљу је немогуће замислити жену ђакона, свештеника или Епископа.Ово није повезано са дискриминацијом жена (доказ за то је Пресвета Богородица која се слави и поштује више од свих светих). Свештеник или Епископ на богослужењу представља лик Господа Исуса Христа. То је разлог зашто жена не може бити свештенослужитељ. Жена може бити служитељем Цркве.

6. Бројност православних?
У свијету има 2 419 милиона хришћана, од којих је између 267 и 314 милиона православних. Ако се изузме 17 милиона расколника и 70 милиона чланова старих источних цркви (које нису прихватиле одлуке једног или више васељенских сабора), значи строго православних има од 180 до 227 милиона. Највише православних вјерника има Руска православна црква, 90-120 милиона. Иза ње по реду: Румунска, Еладска, Српска и Бугарска.

проценат православних хришћана у свијету (%)

7. Најправославније државе?

Од укупног броја становника :
Јужна Осетија има 99 % православних; Грчка 98 %, Молдавија 93,3%; Србија 87,6 %; Бугарска 85,7 %; Румунија 81,9 %; Грузија 78,1 %; Црна Гора 75,6 %; Украјина 74,7 %; Бјелорусија 74,6 %; Русија 72,5 %.

8. Крупне православне заједнице!

У неким државама које нису традиционално православне, живе православне заједнице. Тако у САД има 5 милиона православних, у Канади 680 хиљада, у Мексику 400 хиљада, у Њемачкој 1,5 милиона, по 1 милион у Италији, Камеруну, Демократској Републици Конго и Кенији, у Уганди 1,5 милиона, на Новом Зеланду 66 000, у Аустралији 620 хиљада, у Јапану 30 хиљада,итд.

9. Државне религије!

Само у Румунији и Грчкој Православље је државна религија.
Хришћанство је једина религија која има у свакој од 232 државе свијета.
Православље има у 137 држава свијета.

10. Мучеништво ?

За сву историју више од 70 милиона хришћана постали су мученици. Од тога, само у 20.вијеку 45 милиона. Према неким свједочењима и истраживањима у 21.вијеку сваке године, за вјеру страда 100 хиљада хришћана.

11. Јерменија.

Прва држава која је прихватила хришћанство као државну религију била је Јерменија. Почетком четвртог вијека Св. Григорије Просветитељ донио је вјеру хришћанску на Кавказ.

12. Црквено звоно

Највеће црквено звоно излио је звонар Александар Григорјев 1655.г. Било је тешко 128 тона. Године 1668. подигнуто је звоно на звоник у Кремљу (Москва -Русија). Језичак у звону био је тежак преко 4 тоне и било је потребно 40 јаких људи да га покрене.

Задужбине наших светих владара

Овај манастир је подигао краљ Стефан Владислав (1234-1243) у првој половини 13.вијека. Налази се у Србији, у близини Призрена. Познат је и по фресци Бијелог анђела.
Ово је манастир М_____

Средњовјековни манастир у Србији, на Косову. Иницијатор градње је био Св. Сава. Изградили су га краљеви Стефан Дечански и Стефан Душан. Посвећен је Вазнесењу Господњем. Фреска Христа Пантократора се налази у куполи.
Ово је манастир В_____ Д_____

Између Книна и Шибеника на мјесту гдје је проповиједао апостол Павле, смјештена је задужбина Јелене Шубић, сестре цара Душана. Помиње се 1350 г. Посвећен је Св. арх.Михаилу. У овом манастиру има и Средња богословска школа. Поред манастира протиче истоимена ријека.
То је манастир К___.

Задужбина деспота Стефана Лазаревића, (сина кнеза Лазара), грађен од 1407. до 1418. године. Близу је Деспотовца, Србија. Грађевина припада такозваној „моравској школи“. Живопис манастира спада у ред највећих достигнућа средњовјековног сликарства.
Манастир се зове М_____.

МАНАСТИР ДУГА ЊИВА

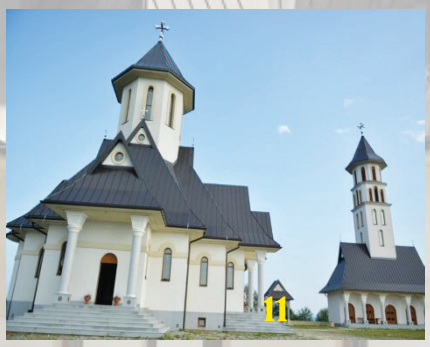
На мјесту садашњег манастира, према предању, налазила се црква брвнара посвећена Светом пророку Илији, која је давно порушена. Оно што је дошло до нас од овога предања јесте обичај народа Требаве да долази на Илиндански сабор на Дугу Њиву, који се одржава у недјељу пред Илиндан.

Деведесетих година XX вијека почела је градња цркве на мјесту гдје је била некадашња црква брвнара. Приликом освећења нови храм посвећен је Светом кнезу Лазару Косовском и свим српским новомученицима.

Архитекта новог храма био је Саво Кривокапић из Добоја.

Иконостас је израдио Перо Николић из Крушковог Поља, а иконе на иконостасу осликао је Александар Васиљевић из Добоја. Међутим, током градње родила се идеја да се на овоме мјесту подигне манастир који би, по цркви брвнари, био посвећен Светом пророку Илији. Епископ зворничко-тузлански г. Василије прогласио је ову цркву за манастир јуна мјесеца 2007. године. Године 2010. почела је реализација идеје о градњи манастира Дуга Њива. Генерални пројекат новог манастира израдио је архитекта Славко Лукић из Бијељине. Темеље новога храма освештао је 31. јула 2011. године епископ г. Василије. Храм је завршен средином 2012. године. Након тога приступило се уклањању старе цркве, подигнуте 90-тих година 20. вијека. Комплетан иконостас и звона старе цркве однесени су и поклоњени новосаграђеном храму Манастира Свете Тројице у Подновљу. Манастир Дуга Њива има два богослужбена мјеста у једном храму. Главна црква посвећена је Светом пророку Илији (због цркве брвнаре), што је уједно и слава манастира, а крипта је посвећена Светом кнезу Лазару Косовском и свим српским новомученицима, које манастир такође празнује као другу славу. Сходно томе, постоје и два црквено-народна сабора, и то: недјеља пред Видовдан и недјеља пред Светог пророка Илију. Манастирски комплекс још је у изградњи.

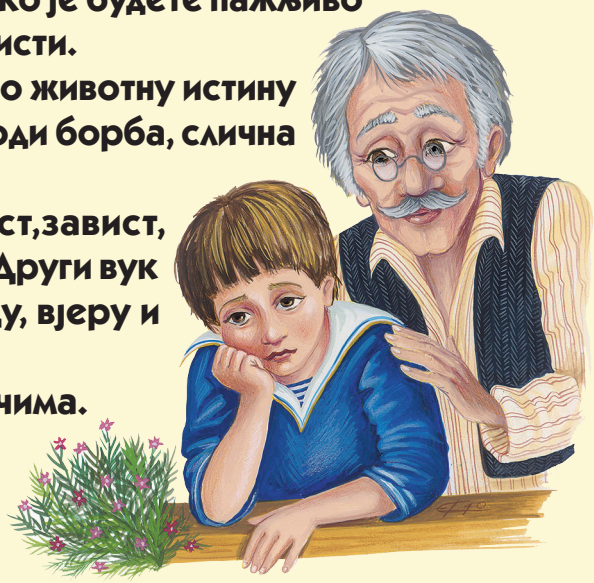

БОРБА

Драга дјецо, ево једне приче која, ако је будете пажљиво читали, може много да буде од користи.
Некада давно један дјед је испричао животну истину своме унуку. У сваком човјеку се води борба, слична борби између два вука.
Један вук представља зло,пакост,завист, егоизам, лаж и погрешне амбиције. Други вук представља добро, мир, љубав, наду, вјеру и истину, доброту и вјерност.
Унук је био дирнут дједовим ријечима. Замислио се и онда упитао:
„А на крају, дједе, који вук побјеђује" ?
Дјед се само осмјеху и рече:
„ОНАЈ КОЈЕГ ТИ ХРАНИШ".

ПРОНАЂИ РИЈЕЧИ

БАДЊАК
ЧЕСНИЦА
ХРИСТОС
ПОЛАЗНИК

Л	Ц	С	Ц	П	Ц	П	Б	Њ	Т	М
С	К	В	Н	В	П	К	В	П	Л	Ф
С	Ф	Е	З	Ј	О	С	К	Ф	И	К
В	Б	Т	С	И	Л	Б	К	Т	Т	К
Е	И	И	О	И	А	Ч	И	А	У	А
Т	Х	Н	Т	К	З	Е	Ф	А	Р	Њ
И	Л	И	С	А	Н	С	Е	Б	Г	Д
С	Г	К	И	Г	И	Н	Л	К	И	А
А	Р	О	Р	Т	К	И	У	А	Ј	Б
В	Ц	Л	Х	Њ	С	Ц	Г	Ј	А	О
А	Е	А	Х	П	Н	А	Р	К	Е	Ц

ЛИТУРГИЈА
СВЕТИ НИКОЛА
СВЕТИ САВА

ПОУЧАН САН

Сањао један човјек како иде по пјешчаној плажи. И поред њега иде Господ. На небу се смјењују слике догађаја из његовог живота. Послије сваке слике човјек је иза себе видио два трага стопала који су остајали у пијеску. Један траг од његових ногу, а други од Господа. Када је пред њим прошла и посљедња слика из живота, окренувши се, примијетио је да је често у пијеску био само његов траг. Размисливши, схватио је да је то било у најтежим моментима његовог живота. Растужило га је то. И упитао је Господа: „Ниси ли ми Ти рекао да идем путем Твојим, и ниси ли ми рекао да ме никада нећеш оставити?

Примијетио сам да у најтежим и најнесрећнијим периодима мога живота, само су моји трагови. Твојих трагова, Господе, у пијеску нема. Зашто си ме оставио? Зашто си ме напустио"?

Господ одговори: Мило моје дијете! Ја тебе волим.

И никада те нећу оставити. Када је у твоме животу било туге, муке и искушења, види се само један траг на путу.

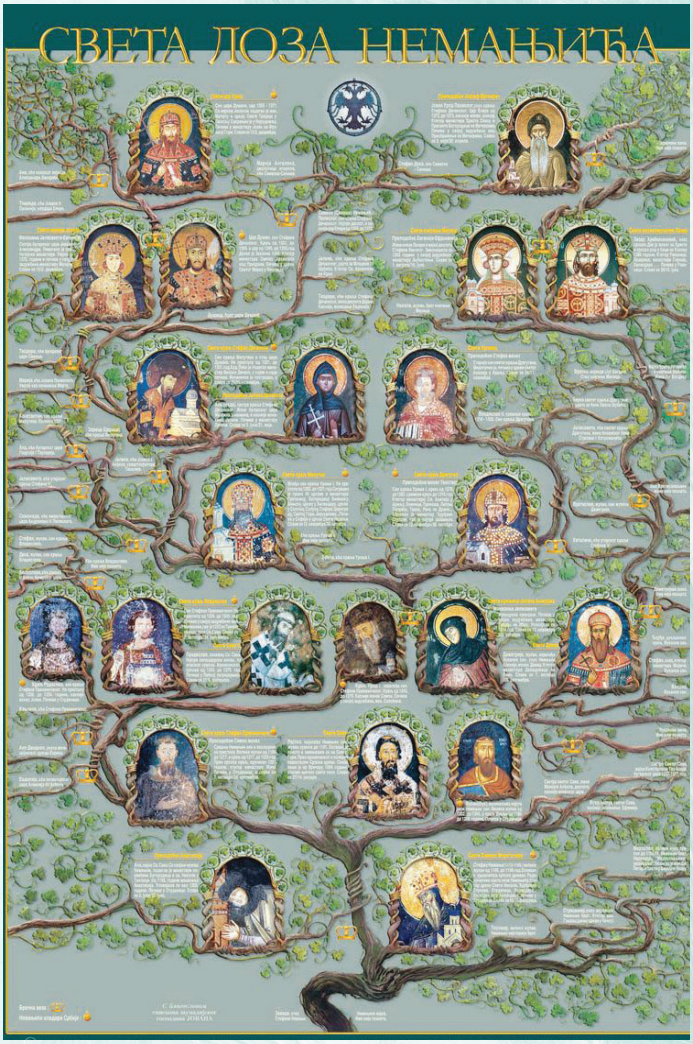
То је зато што сам те тада на рукама носио.

Драга дјецо, Господ је увијек са нама ако му се повјеримо.

Чудо Светог Саве

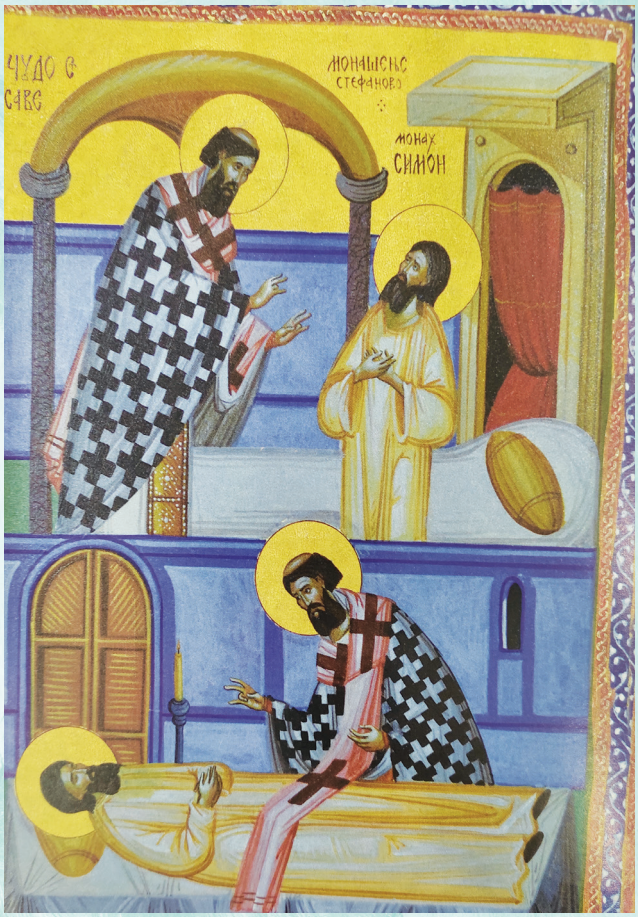
Свети Сава је био први од лозе Немањића који прими монашки постриг и свој живот посвети Богу, тј. одрече се овоземаљског богатства. Његовим примјером водили су се и мајка Ана – монахиња Анастасија и отац Стефан Немања – монах Симеон Мироточиви. Рођени брат Светог Саве, први српски краљ Стефан Првовјенчани

хтједе да се замонаши али је Свети Сава одлагао тај дан из само њему знаних разлога. Стефан већ загази у седму деценију, разболи се, посла гласнике по Саву а овај га својом молитвом исцијели али га не замонаши, иако је Стефан говорио да би радије постао монах него што би продужио свој овоземаљски живот.

Ускоро након тога, Сава прими поруку да му је брат на самрти и одмах кренувши из манастира Жиче ка престоници, тамо срете гласнике који му изађоше у сусрет и јавише тужну вијест да се његов брат представио Господу. Последње ријечи краља српскога биле су: „Сава, Сава.“ Око краљеве постеље окупише се српски великодостојници забринути ко ће краља наслиједити од његове четворице синова, а краљ им одговори да управо питају његовог брата Саву.

Када Свети Сава чу ове вијести, поче се усрдно молити Господу да одложи Стефанову смрт да би могао да прими монашки постриг. Као што је некада Христос васкрсао Лазара, који је четири дана лежао мртав у гробу, Јаирову кћер подигао из смрти као из сна, и сина оне несретне удовице подигао са одра прије него што га сахранише, тако и Сава завапи Господу да услиши његове молитве јер је знао да је оно што је човјеку немогуће, Богу заиста могуће.

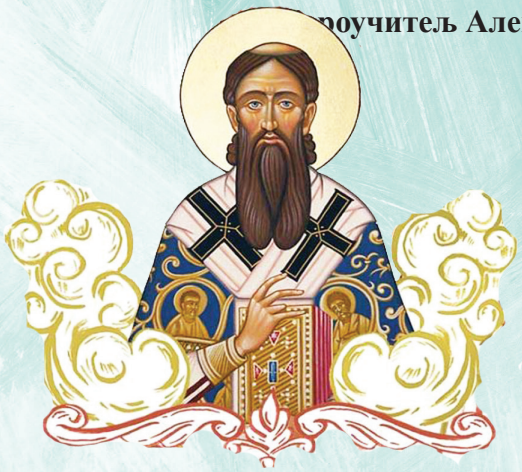

Стигавши у двор, прије преминулом брату, и одмаче од њега оне који плачу. Свети Сава стави своју десну руку на тијело свога брата и начини крсни знак у име Свете Тројице и одмах осјети како срце поче да куца и тијело да се загријава и оживљује. Обрадован што му је услишена молитва, он Христову ријеч рече краљевим синовима и вјерном народу: „Не плачите, нити вичите, краљ није умро, него спава, и душа је његова у њему.“ А онда гласно рече: „Устани, Господару мој, и говори!“

Потом, Сава узима најстаријег Стефановог сина Радослава, доведе га код оца да би га овај прогласио својим насљедником. Тада краљ рече: „Ја му дајем свој краљевски жезал, а ти му дај благослов“. Након тога Сава замонаши свог брата Стефана, обуче га у монашку ризу и даде му име Симон монах.

Увече монах Симон, наслонивши се на Савине груди предаде свој дух Господу и тако заврши свој овоземаљски живот. Тијело му сахранише у манастиру Студеници, крај оца Симеона и мајке Анастасије, а Бог прослави првог српског краља Стефана Првовјенчаног тако што му тијело није струнуло, него и дан данас његове чудотворне мошти можемо видјети и поклонити му се у српској лаври Студеници.

роучитељ Александар Цвијановић

КАКВУ КОРИСТ ОД ПОСТА ИМАЈУ ДЈЕЦА?

Дијете које пости... замислите то јачање воље, ту чврстину карактера, то стање духа, ту спремност на уздржавање.

Пост на дјецу има (између свега осталог и) васпитни карактер. Како је лијепо кад се дијете научи да пости. Научи да се уздржава од неке примамљиве хране, слаткиша и свега онога што дјеца воле.
Са таквим дјететом је много лакше кроз живот. Таквом дјетету је лакше објаснити да сутра у животу не може да има све што пожели. Да не може баш за осамнаести рођендан добити најскупља кола или не знам шта. Дијете које је научено да се уздржава, оно ће кроз живот моћи да прихвати све оскудице. Вјерујте, биће их пуно.
С друге стране, дијете које никада није учено да се уздржава правиће велике проблеме, прије свега својим родитељима а на крају и себи. Како ћеш ти дјетету, које је увијек добијало све што жели, објаснити да не можеш да му купиш нешто?
Како ће то дијете поднијети да га нека дјевојка неће, да није најбољи у фудбалу, да је пао испит..? Једноставно, оно ће да хистерише, очајава и то ће га одвести у неке луде крајности.

А сад замислите дијете које је научено од малих ногу да се уздржава, да не може баш све иако му је то на дохват руке. То дијете ће сутра моћи да поднесе све оскудице које живот намеће.

Па сад даље, већи степен (дјецо, ово "степен" је level на нашем језику): Замислите још да дијете научимо да се правилно храни и у посту и ван поста. Већ смо ријешили питање његовог здравља. Даље: Замислите да дијете научимо да нема дувана нити неких горих порока. Да омладину научимо да се у алкохолу не претјерује.

Изнад свега. Шта добијамо ако дијете научимо да се моли и иде на Свету Литургију? Е тад смо добили све.
Данас, сутра... ми нашем дјетету нећемо моћи баш у свему да помогнемо, нећемо моћи да га испратимо у свему али!!! ако смо дијете научили да се моли и да у свему тражи помоћ од Бога онда ће сваку помоћ и да добије. Ако то нисмо урадили гдје ће дијете тражити помоћ? На улици, у секти, пороцима..?

Е сад онај највећи степен. Писао сам о неким користима, како да их назовем, овоземаљским. Нисам баш достојан да пишем о духовној страни свега... али, замислите то дијете које пости, које се моли, изнад свега причешћује... замислите колико је оно близу Бога и колико је Бог близу њега... колико има благослова у животу! Уф!
Милина је на то само помислити а камоли живјети такав живот.

Драги родитељи, када нас Бог позива да постимо, Он то не ради зато што Њему треба наш пост, нити зато што жели да се ми мучимо. Он нас неизмјерно воли и све што тражи од нас то је за наше добро. Сваки наш труд у вјери нам доноси невјероватну корист већ овдје на земљи и уводи нас у Живот Вјечни.

Ето, па размислите на који начин ће одрастати ваша дјеца.

ђакон Бојан Крстановић
Трећа основна школа Брчко Дистрикт

Прва црквена заповијест

„Молити се Богу и слушати службу Божију сваке недеље и празника“

Поред Десет Божијих заповијести и Христових заповијести о љубави, ми православни хришћани као дар али и путоказ ка Господу имамо и црквене заповијести. Оне јесу у сагласности са поменутим заповијестима и у пракси нам објашњавају како кроз цјелокупан наш живот постојимо у Цркви. У наставку ћемо говорити о првој црквеној заповијести. Молитва представља разговор наш са Богом, разговор нашег срца са Богом, најмоћнији покретач нашег духовног живота. Молитва боље од било чега другог рјешава све задатке које пред нас поставља живот. У молитви човјек налази рјешење свих својих проблема – како духовних, тако и проблема свакодневног живота. Молитва невидљиво штити човјека од свих његових непријатеља – видљивих и невидљивих.

Она може бити лична, када се молимо пред иконом у нашим домовима, или заједничка када смо сабрани на Светој Литургији сви заједно.

Образац свих молитава јесте Молитва Господња – „Оче наш“, коју сваки православни хришћанин треба да зна и да је усрдно изговара док се моли Богу.

Свети апостол Павле у Посланици Солуњанима заповиједа:„Молите се без престанка!“ (1.Сол. 5,17). Најкраћа молитва коју човјек може да изговори јесте Исусова молитва, која гласи:„ Господе Исусе Христе, Сине Божији, помилуј ме грешнога“. Ова молитва нам долази са Свете Горе Атонске и представља основну молитву православне духовне традиције. Када говоримо о другом дијелу ове заповијести, треба истаћи да се овдје подразумијева заједничка молитва, саборна, служба Божија, Света Литургија. Љубав према Богу подразумијева и што чешће прибјегавање „дому Господњем“ – Цркви и Светој Литургији као њеном најљепшем изразу.

Света Литургија је најважније богослужење Цркве и представља најприснији однос човјека са Богом у овом свијету јер се у њој човјек кроз Тијело и Крв Христову сједињује са самим Христом што потврђују Његове ријечи изговорене на Тајној вечери: „Узмите, једите; ово је Тијело моје које се ломи за вас, ради опроштења гријехова“, и „Пијте из ње сви; ово је Крв моја Новога завјета која се излива за вас, и за многе, ради опроштења гријехова“ (Мт.26,26-28). Тако обнављамо савез са Господом Исусом Христом као појединци, али и као заједница. Ни у једном огослужењу, ни молитвеном чину, а ни у личној молитви ово нам није омогућено до у самој Светој Литургији. Смисао самог недјељног али и празничног богослужења јесте у Светој Литургији, у заједници Бога и човјека.

Да би уистину празновали недјељу и празнике Цркве, најисправније ћемо их прославити у Цркви кроз Свету Литургију као дјело у којем учествују и Бог и човјек као средиште и срце свих Светих тајни у Цркви.

„Молити се Богу и слушати службу Божију“ и учествовати у њој јесте радост за све нас, да би поштујући и живећи по овој заповијести заиста са царем и пророком Давидом говорили ***„Обрадовах се када ми рекоше: Хајдемо у дом Господњи!“ (Пс 122:1).***

ђакон Горан Марјановић,
вјероучитељ у ЈУ ОШ „Свети Сава“
Брод

НАШИХ РАДОВИ УЧЕНИКА

Душан Јовић, III р,
ОШ „Вук Караџић" Бијељина

Андреј Марјановић IV -3
Четврта основна школа у Брчком

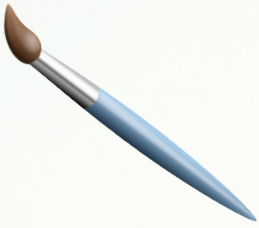
Маја Васиљевић, VIII-1
ОШ "Радоје Домановић"
Осјечани Горњи,

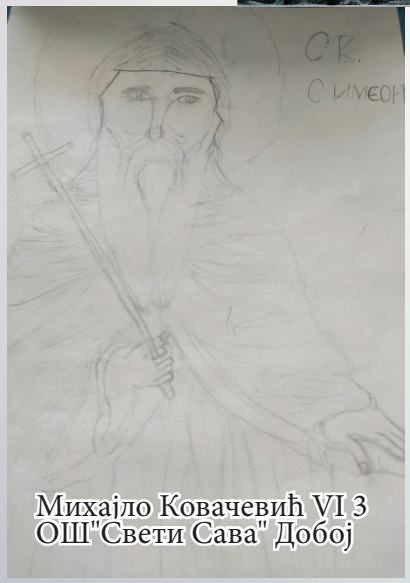

Милошевић Горана; VIII-1
ОШ "Радоје Домановић"
Осјечани Горњи,

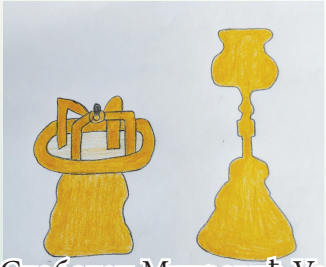

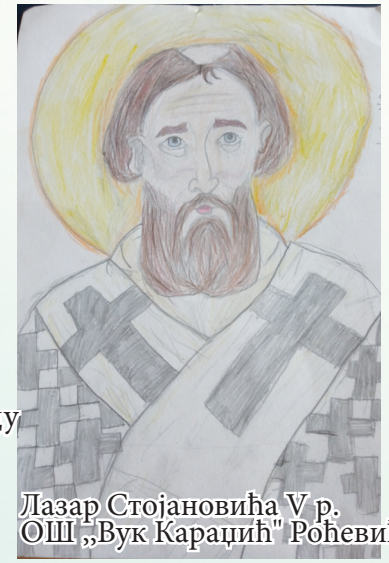

Михајло Ковачевић VI 3
ОШ"Свети Сава" Добој

Слободан Митровић Va
ОШ „Обудовац"у Обудовцу

Лазар Стојановића V р.
ОШ „Вук Караџић" Рођевић

АКРОСТИХ О ГОСПОДУ ИСУСУ ХРИСТУ

Исус је рођен у Витлејему
У пећини, на слами, крај оваца.
Поред пастира, да му се поклоне
Дошла су са истока три мудраца.

Свугдје је ходао по свијету,
Послао га је сами Бог,
Учио људе да буду праведни
И да љубе ближњега свог.

Учинио је да болесни оздраве
И да вјерују у чуда,
А због шаке сребрењака
Издао га је један Јуда.

Страдао је у страшним мукама
Од људи невјерних разних,
А дан када је васкрсао
Наш је највећи празник!

Габриел Јаћимовић
ученик VIII а разреда
Основне школе „Обудовац“ у Обудовцу

БОЖИЋ – ПРАЗНИК РАДОСТИ

Тата сијече бадњак,
мама сламу спрема.
Стиже нама Божић,
дан Христовог рођења.

Христос се роди!
Рано ме буди тата,
а мама каже:
–Иди, пробуди и брата!

Свечано обучени,насмијана лица,
гледамо полазника,
како цара церову ватру
и каже: – Колико ових варница...

Ружица Симикић II-1
О.Ш „Вељко Чубриловић“ Прибој

ВАСКРС

Васкрс, то је срећан дан,
свима нама радостан!

Тата каже: – Ево долази Васкрс наш,
то сине треба да знаш.

Долази Васкрс на наша врата,
тада је и наша Молитва – рече тата.

Мама фарба црвена јаја прва,
а сека и ја уносимо за ватру дрва.

Шарамо јаја у више веселих боја,
тако је одувијек радила фамилија моја.

На васкршње јутро устајемо весела лица,
а у кући се понавља реченица:
ХРИСТОС ВАСКРЕСЕ, РАДОСТ ДОНЕСЕ!

Јован Лукић II-1
О.Ш „Вељко Чубриловић“ Прибој

Исус Христос

Једне ноћи док је зима била
мајка је рађала свога сина.
Родило се чедо као дар од Бога
Исус ће се звати јер то тако мора .

Ту у пећини анђео се јави
малог Христа помилова по глави.
Окупише пастире па им мудро рекли
ово чедо Богом ће се звати.

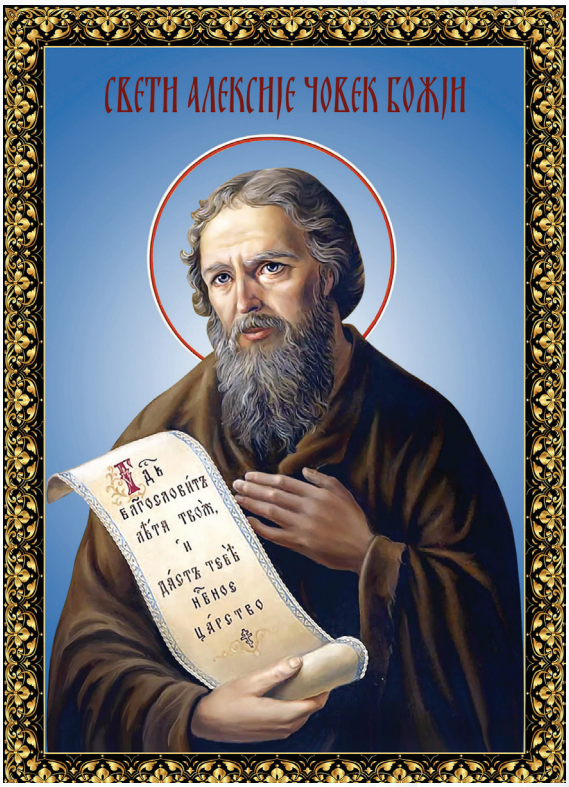
Мајко мила , мајко Дјево
благословено је твоје тијело.
Јер ти роди своје једино чедо
што мирно лежи покрај тебе на слами.

Свецем ће га звати
и то ће довијека остати .
То чедо ће чуда чинити
и у мукама на крсту душу испустити.

Васкрснуће трећи дан како каже Писмо
и вазнијети се на небеса
да сједи са десне стране Оца свога.

Лазар Маловић VI 4
Основна школа " Вук Караџић" Бијељина

СВЄТИ АЛЄКСИЈЄ-ЧОВЈЄК БОЖИЈИ

Овај дивни угодник Божији рођен је у побожној и веома богатој породици. Његови побожни родитељи измолили су од Бога Алексија као своје једино дијете. Изучио је млади Алексије овоземаљске науке, но није био ускраћен ни за божанску науку Светог писма. Своју побожност показивао је у својој скромности и уздржаности. Када дође у стање младићке зрелости родитељи га оженише дјевојком из царске породице. Но,одлучи Алексије да у животу његов сапутник буде Христос, те се поздрави са својом женом и оде у непознатом правцу. Проводио је дане у строгом посту и непрестаној молитви. Од толиког гладовања његово лице се промијени да га ни слуге очеве не могоше препознати када дођоше у Едесу да га траже. Он би откривен од Господа који нареди црквењаку да га уведе у храм јер је он човјек Божији. Но, бјежећи од славе људске,Алексије оде на лађу која је путовала у Киликију. Та лађа никада није стигла гдје је пошла,него је вјетар нанесе у Рим. Алексије одлучи да се врати у дом свога оца, али не као син,него као сиромах коме треба помоћи. Тамо је живио до часа када га Господ позва себи у своје Царство Небеско. Сам Бог јавио се цару и папи у Риму рекавши им да иду у дом човјека по имену Јевтимијана, јер тамо живи човјек Божији који своју душу предаје своме Творцу. Нико није знао ко је тај праведник док не нађоше у малој просјачкој кући просјака чије је лице сијало као сунце. У писму које је написао, он је открио да је син који је отишао да буде Божији човјек. Пренесоше га у Цркву Светих апостола у Риму и положише његово свето тијело у кивот који је сам цар наредио да се направи за Светог Алексија. Овог дивног светитеља наша Црква прославља 30.марта по новом календару.

СВЄТИ МУЧЄНИК ТРИФУН

Овај дивни светитељ рођен је у Фригији (централна регија у Малој Азији-данашња Турска). Још од дјетињства Бог га је обдарио даром Светог Духа да лијечи тјелесне и душевне болести. Живио је Трифун у вријеме неколико римских царева. За нас је најзанимљивији догађај који се десио у вријеме цара Гордијана. Разбољела се царева кћерка од тешке душевне болести (обузео је ђаво). Он је проговорио из ње и рекао да га само може Трифун истјерати одатле. У царству је живјело много људи који су се тако звали. Кренуше слуге цареве редом да доводе Трифуне, али ниједан не бјеше онај прави. Најзад, нађоше у Кампсади, младића хришћанина Трифуна који је чувао гуске.

Доведоше га пред цареву кћер, а демон из ње проговори да је то тај Трифун и да ће на његову заповијест ослободити дјевојку муке коју јој је чинио. Тако и буде. Трифун закуне демона именом Божијим и дјевојка оздрави од тога часа. Цар га награди великим благом, које он раздијели сиромасима при повратку у своје мало мјесто на обали језера. Живио је мирно све до доласка безбожног цара Декија на престо римског цара. Цар је преко својих помоћника чуо да у Фригији живи младић по имену Трифун који лијечи бесплатно и проповиједа народу Христа распетога. Када га питаше у кога вјерује он рече „ Христос је вјера моја, Христос-слава моја и круна моје хвале“. Ово је веома наљутило мучитеље који га бацише на велике муке.

Ово је само јачало вјеру Трифунову у Христа, а сваку његову рану сам Господ је преко анђела лијечио и ублажавао. Свакој муци дође крај, па и Трифуновој. Пострада овај мученик за Христа 250. године. Када су хришћани спремали његову сахрану у Никеји, он им се јави да то учине у његовом родном мјесту Кампсади. Од тада се над његовим светим тијелом дешавају велика чудеса и исцјељења од разних болести. Наша Света Црква овог светитеља прославља 14. фебруара по новом календару. Светог Трифуна славе као свога заштитника винари и виногадари. Тај дан се благосиљају виногради из којих ће се након бербе правити вино, од којег се одређене сорте користе за Свету тајну причешћа.

ЗАШТО СЕ ЗА ВАСКРС ФАРБАЈУ ЈАЈА

Фарбање и украшавање васкршњих јаја један је од најстаријих хришћанских обичаја. Симболично значење овог обичаја је представа васкрсења. Као што је Христос развалио врата смрти и васкрсао, тако и пиле разбија љуску јајета и излази у нови живот.

А зашто се фарбају јаја казује нам легенда о Марији Магдалини која је дошла у Рим да проповиједа Јеванђеље Христово и стигла до цара Тиберија.

Цар Тиберије није вјеровао у Христово васкрсење и рекао је да би то било као кад би јаја у корпи, коју му је Марија Магдалина донијела на дар, промијенила боју. Марија Магдалина је на то рекла: „Христос васкрсе!" а сва јаја у корпи су постала црвена.

Друга легенда казује да су се становници Јерусалима подсмијевали хришћанима, говорећи да Христос није васкрсао, јер је то толико немогуће као што је немогуће да кокошке носе шарена јаја.
На дан Васкрса су све кокошке у Јерусалиму снијеле црвена јаја.

Кажу и да је грлица свила гнијездо испод крста на којем је Господ разапет. Крв Господња је капнула на грличина јаја у гнијезду и она су постала црвена. Црвена боја представља невино проливену крв на Голготи, али то је и боја радости и васкрсења.

ОБОЈ ИЛУСТРАЦИЈУ

Пронађи задате ријечи

ХРИСТОС
КРШТЕЊЕ
ЛИТУРГИЈА
КРСТ
ЦРКВА
ПОСТ
АНЂЕЛИ
БОГ
СЛАВА
МОЛИТВА
ПОРОДИЦА
БОГОРОДИЦА
СТВАРАОНИЦА
СВЕШТЕНИК
ПРИЧЕШЋЕ

**РИЈЕЧИ ЋЕШ НАЋИ ЧИТАЈУЋИ
СА ЛИЈЕВА У ДЕСНО И ОДОЗГО НА ДОЉЕ**

Т	О	П	О	С	Т	Р	Л	К	Р	С	Т	С	А
И	С	■	О	П	Р	И	Ч	Е	Ш	Ћ	Е	Б	Г
С	Л	А	В	А	Х	Р	И	С	Т	О	С	Ш	Б
Х	В	А	Н	Ђ	Е	Л	И	А	Ц	Џ	Т	■	О
■	С	Р	П	Г	В	И	Ч	Е	Ж	О	В	Б	Г
Т	В	М	О	Л	И	Т	В	А	И	А	А	О	Х
И	Е	А	Р	О	Њ	У	Р	Ћ	К	В	Р	Г	Р
С	Ш	Р	О	Ч	Ж	Р	О	С	■	Г	А	О	А
Ц	Т	А	Д	О	Љ	Г	■	Б	Е	И	О	Р	И
Р	Е	Џ	И	Ћ	О	И	Р	Т	Ћ	Џ	Н	О	П
К	Н	Н	Ц	О	И	Ј	А	С	И	О	И	Д	И
В	И	Ц	А	И	Ж	О	М	Ц	А	И	Ц	И	Т
А	К	Д	Ц	■	Н	А	Џ	Р	Е	С	А	Ц	Б
Л	Е	Ђ	К	Р	Ш	Т	Е	Њ	Е	А	■	А	Н

ПОУКЕ СВЕТИХ ОТАЦА

Бој се Бога не као мучитеља, већ та се бој из љубави.

Св. Атанасије Велики

Исправна вјера не користи ништа ако је живот искварен.

Св. Јован Златоусти

„О три предмета не жури да говориш: о Богу – док не утврдиш веру у њега; о туђем греху – док се не сетиш свога; о сутрашњем дану – док не сване.

Св. владика Николај Велимировић

Јер нити користи исправност живота без праве и просвећене вере у Бога, нити нас право исповедање вере без добрих дела може извести пред Господа, него треба имати обоје.

Свети Сава Српски

НИКАДА НИСТЕ САМИ

Често у животу помислимо, или нам просто прође кроз главу то да смо сами на свијету и разумије ли нас ико. Најстарији људи ће рећи да је уз нас увијек Бог, они млађи ће рећи да нисмо сами јер је на планети седам милијарди људи, а они најмлађи ће рећи да су са нама пријатељи и играчке. Шта мислите,ко је у праву ?Па наравно, стари мудраци! Бог је творац овоземаљског живота.Он је створио,Он ствара и Он постоји! Одредио је и створио све што на планети Земљи имамо, имаћемо и што смо имали. Сваки наш корак,успјех,пад и тријех Он помно прати и за те поступке нам одређеним знаковима говори да ли смо потријешили или учинили добру ствар.Првих дана Бог је стварао свјетлост,небеска тијела, природу на планетама,биљке и животиње. А онда, шести дан је створио нас.Нас је створио да вјерујемо у Њега, јер је то извор живота. Треба да поштујемо Бога, јер је Он Творац, јер је страдао за нас и наше спасење и јер је кроз све прошао у животу да би једнога дана људи у овоземаљском животу били срећни и имали нормалан живот.

Запамтите, никада нисте сами на свијету, увијек вас посматрају ваши пријатељи,породица и сви људи са којима сте блиски.Они вас посматрају уживо, али Бог са неба види све и вјера у Њега вас може довести до благослова и спасења.

Валентина Видовић
VIII2
ЈУОШ „Никола Тесла“ Дервента

Поштовани вјероучитељи, драга дјецо, уважени читаоци!
Благословом нашег Епископа зворничко-тузланског Фотија,
пред вама се налази осми број часописа „Православни основац“.
Надамо се да сте пратили наш претходни рад те да сте задовољни садржајем нашег часописа. Жеља нам је да часопис буде што богатији занимљивим садржајем, те да свима буде од користи како на вјеронауци тако и свакодневном животу. Позивамо све заинтересоване вјероучитеље и све креативне ученике да слободно узму учешћа у украшавању садржаја часописа литерарним и ликовним радовима. Ваше радове можете слати на мејл адресу уредништва pravoslavniosnovac@gmail.com Сви ваши литерарни текстови треба да буду ваш ауторски рад (или уколико користите нечији текст обавезно наведите извор) писан ћириличним писмом у Word документу. Ликовне радове можете скенирати или сликати телефоном.

Уредништво часописа

Саборни храм Успења Пресвете Богородице
Дервента

